

Arrest

nr. 75 782 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM, loco advocaat S. LECLERE, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op X in de X, waar u ook uw propiska had.

In januari 1977 huwde u op traditionele wijze met A. M. (...). In 1988 liet u dit huwelijk ook officieel registreren.

Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog verbleef u tijdelijk in Khasavyurt (Dagestan) omwille van de bombardementen.

Na de bombardementen keerde u naar Grozny terug.

Op 14 december 2001 verdween uw man spoorloos. Hij ging naar de centrale markt in Grozny, waar die dag een zuiveringsactie plaatsvond en keerde niet meer naar huis terug. Ondanks het feit dat uw

schoonfamilie uw man overal ging zoeken, beschikt u tot op vandaag over geen enkele informatie met betrekking tot het lot van uw man.

De problemen naar aanleiding waarvan u uw land verliet begonnen nadat uw oudste zoon, R. M. (...), zich in september 2007 aansloot bij de rebellen, mogelijk omwille van de verdwijning van zijn vader. Hij was er namelijk van overtuigd dat de Russen, die verantwoordelijk waren voor de uitvoering van de zuiveringsactie op de dag van zijn verdwijning, uw man vermoord hadden. Toen uw zoon vertrok, vertelde hij u dat hij naar uw schoonfamilie in Argun zou gaan, wat wel vaker gebeurde. Toen hij na drie dagen echter nog niet teruggekeerd was, ging u zelf naar Argun. Daar vernam u dat uw zoon nooit bij zijn schoonfamilie in Argun was geweest. Uiteindelijk kwam de neef van uw man te weten dat uw zoon samen met andere jongeren naar de bergen vertrokken was.

Sindsdien heeft u of uw schoonfamilie hem nooit meer gezien.

Eind oktober 2009 werd u door kadyrovtsi bezocht, die wilden weten waar uw zonen waren. U vertelde hen dat u uw oudste zoon sinds 2007 niet meer gezien had en uw jongste zoon, R. M. (...) (O.V. 6.544.370), zich op het werk bevond, waarna de kadyrovtsi uw appartement verlieten. In de ochtend van 7 november 2009 vielen gewapende militairen uw appartement binnen. Ze haalden uw zoon uit bed en namen hem mee. U probeerde hen tegen te houden en vroeg waar ze uw zoon naartoe zouden brengen, echter tevergeefs. U bracht zowel uw eigen familie als uw schoonfamilie op de hoogte van wat er gebeurd was en zij kwamen naar uw appartement. U wilde de politie bellen, maar uw oom stelde voor om nog twee weken af te wachten.

Op 14 november 2009 werd uw zoon vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie zou verzamelen over uw andere zoon R. (...) en de rebellen. Zijn binnenlands paspoort bleef echter ingehouden. Toen u uw zoon terugzag, was hij ernstig toegetakeld. Daarom liet u een ambulance komen, waarna uw zoon een spuitje kreeg. Twee dagen later, op 16 november 2009, ging uw zoon samen met uw oom naar de ROVD van het Lenindistrict om er klacht in te dienen tegen wat hem overkomen was. Daarna keerde hij terug naar het dorp Chechen-aul, waar jullie ondertussen verbleven. De volgende dag, op 17 november 2009, kreeg uw zoon een telefoontje van een onbekend nummer. De beller vroeg of uw zoon een klacht tegen hem had ingediend en waarschuwde uw zoon dat hij vanaf nu 1 een andere taal zou gebruiken. Na dit telefoontje besloten uw familieleden dat het beter zou zijn om uw zoon naar het buitenland te sturen. Hiertoe werd contact opgenomen met een kennis in Moskou, M. S. (...) genaamd.

Op 20 november 2009 vertrok uw zoon naar M. (...) in Moskou, die de rest van zijn reis zou regelen. Enkele dagen later, op 23 november 2009, bezorgde de wijkagent u een convocatie voor uw zoon, die opgeroepen werd om zich op 28 november 2009 aan te melden bij de ROVD van het Lenindistrict. Omdat uw zoon reeds naar het buitenland vertrokken was en zich bijgevolg niet aanmeldde bij de ROVD, kreeg u in april 2010 zelf een convocatie. U moest zich op 13 april 2010 aanmelden bij de ROVD, wat u ook deed. Daar werd u ondervraagd over uw jongste zoon. Men wilde weten waarom hij zich niet had aangemeld en waar hij verbleef. U vertelde dat R. (...) zich ondertussen in het buitenland bevond, maar u niet wist in welk land hij verbleef. De politie weigerde u echter te geloven en was ervan overtuigd dat u R. (...) niet naar het buitenland, maar naar de bergen gestuurd had. In de ochtend van 14 mei 2010 kwamen 4 militairen naar uw appartement. Ze bevalen u zich aan te kleden en uw telefoon en binnenlands paspoort mee te nemen. U werd overgebracht naar een militaire basis nabij Khasavyurt. Eerst werd u in een lokaal op de gelijkvloerse verdieping ondervraagd over uw beide zonen. Later werd u overgebracht naar een kelder, waar bedden en matrassen gestockeerd waren. Daar werd u opnieuw ondervraagd alsook vernederd en mishandeld. Uiteindelijk werd u de volgende morgen, op 15 mei 2010, vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de drie dagen uw zonen aan hen zou uitleveren. Zoniet zouden uw appartement en de huizen van uw familieleden in brand gestoken worden. Hiertoe werd ook uw paspoort ingehouden. U werd afgezet aan het Minutkaplein, van waar u met een voertuig van het type "Gazel" naar huis ging. Door de mishandelingen was u er erg aan toe. Daarom werd er een ambulance bij gehaald en kreeg u een spuitje toegediend. Toen u aan de beterhand was, werd u overgebracht naar het huis van uw oom, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Op aanraden van uw neef ging u samen met hem en uw zus naar de ROVD van het Lenindistrict om er klacht in te dienen, maar daar beschuldigden men er u van uw zonen naar de bergen te hebben gestuurd en wilde men niet naar u luisteren. Daarom besloten uw familieleden om u naar uw zoon in België te sturen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 25 mei 2010. Vanuit Grozny nam u de trein naar Moskou, dat u bereikte op 27 mei 2010. In Moskou verbleef u bij M. S. (...), die de rest van uw reis regelde. Op 5 juni 2010 bracht M. (...) u naar een vrachtwagen ergens aan de rand van Moskou. Samen met een andere vrouw, die zou doorreizen tot Frankrijk, kroop u in de laadruimte van de vrachtwagen. Deze vrachtwagen bracht u via Belarus, Polen en Duitsland naar België, waar u op 9 juni 2010 aankwam. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten omdat uw oudste zoon zich aangesloten had bij het verzet.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Zo legde u geen enkel begin van bewijs voor van de verdwijning van uw echtgenoot in december 2001, die volgens u de vermoedelijke reden was dat uw zoon R. (...) in september 2007 besloot de bergen in te trekken om de rebellen te gaan vervoegen (CGVS, p. 7). U beweerde nochtans dat de familieleden van uw man bij verschillende instanties en mensenrechtenorganisaties démarches ondernamen om te proberen uw man terug te vinden (CGVS, p. 6).

Bovendien werd na grondig opzoekingswerk door CEDOCA, de documentatiedienst van de Belgische asielinstanties, geen informatie teruggevonden over de verdwijning van uw man.

Wel werd informatie teruggevonden dat iemand met dezelfde familienaam en met dezelfde initialen (voornaam en patroniem) als uw man op 16 december 2008 werd omgebracht door zijn dronken buurman. Dit gebeurde in de Pugatsjovastraat nr. 184 in de Staropromyslovskijwijk van Grozny, nota bene het adres dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal had opgegeven als adres waar u nog met uw man had samengewoond (CGVS, p. 5).

Hierdoor evenals door het gebrek aan enig begin van bewijs van de verdwijning van uw man kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de verdwijning van uw man sinds december 2001, dé vermoedelijke reden waarom uw zoon R. (...) in september 2007 de bergen in zou zijn getrokken en twee jaar later uw zoon R. M. (...) (O.V. 6.544.370) door uw autoriteiten vervolgd zou zijn geweest, waarop u enige tijd later zelf ook vervolgd zou zijn geweest.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds ernstig ondermijnd.

Daarnaast bleef u onaannemelijk vaag over een aantal belangrijke elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

U wist bijvoorbeeld niet of uw zonen in Tsjetsjenië officieel gezocht worden. U wist evenmin of uw zonen ergens officieel van verdacht of beschuldigd worden (CGVS, p. 23).

Voorts gaf u aan dat uw zoon R. (...) na zijn aanhouding werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij informatie zou verzamelen over zijn broer en de rebellen. U kon echter niet zeggen wat er zou gebeuren indien R. (...) geen informatie zou verzamelen. U kon met andere woorden niet zeggen welke sanctie eraan verbonden was indien R. (...) deze voorwaarde zou schenden (CGVS, p. 22).

Tot slot legde u ter staving van uw asielrelaas een attest voor dat volgens u bewijst dat de strafzaak door de politie heropend werd (CGVS, p. 12 en 21-22).

Toen u echter gevraagd werd om welke strafzaak het eigenlijk ging, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 21-22). Aangezien al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon nochtans redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hieromtrent gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aangetast.

U slaagde er voorts niet in de Belgische asielinstanties uw binnenlands Russisch paspoort, hét identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen.

U verklaarde wel dat uw paspoort bij uw arrestatie door militairen in beslag genomen werd en het bij uw vrijlating ingehouden werd. U zou vervolgens met een op 25 mei 2010, de dag van uw verklaarde vertrek uit Tsjetsjenië, gelegaliseerde kopie van de eerste pagina van uw paspoort naar Moskou zijn gereisd (CGVS, p. 13, 16 en 18).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie elders in de Russische Federatie, uw burgerlijke staat of de uitreiking van een internationaal paspoort te verbergen voor de Belgische autoriteiten.

Verder maakte u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Zo gaf u aan dat u na uw arrestatie door militairen werd vrijgelaten op voorwaarde dat u binnen de drie dagen uw zonen aan hen zou uitleveren. Indien u hier niet in slaagde, zouden de militairen uw eigen appartement alsook de huizen van uw familieleden in brand steken. U voegde er nog aan toe dat dit in Tsjetsjenië ook effectief gebeurt en u al met eigen ogen gezien hebt dat huizen van mensen wier kinderen naar de bergen zijn vertrokken, platgebrand worden (CGVS, p. 15).

Ondanks het feit dat u maar drie dagen de tijd kreeg om uw zonen uit te leveren, heeft u in de periode tussen uw vrijlating op 15 mei 2010 en uw definitieve vertrek uit Tsjetsjenië op 25 mei 2010, met andere woorden een periode van 10 dagen, geen problemen meer gekend (CGVS, p. 20).

U gaf wel aan dat u eind oktober of begin november 2010 in België opgebeld werd met de mededeling dat het huis van uw oom S. (...), die zelf op dat moment al overleden was, in brand gestoken werd. In dit huis woonde de vrouw van S. (...) samen met hun twee zonen. Op het moment van de brand verbleef in hun huis ook een student, die volgens de autoriteiten een rebel zou zijn geweest (CGVS, p. 20).

Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom de man vermoord en het huis in brand gestoken werd.

U had echter geen idee wie de vermoorde man precies was of wat zijn naam was (CGVS, p. 21). U voegde er bovendien aan toe dat u niet weet of deze gebeurtenis enig verband houdt met uw eigen problemen (CGVS, p. 20-21).

Tot slot vermeldde u eveneens dat op 5 oktober 2010 militairen naar uw appartement kwamen die naar u en uw zoon vroegen (CGVS, p. 21). Het loutere feit dat militairen naar uw appartement kwamen om er naar u en uw zoon te informeren, is op zich echter onvoldoende om vandaag in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen, te meer omdat u niet eens wist waarom de militairen naar u en uw zoon op zoek waren (CGVS, p. 21).

Aangaande uw reisroute verklaarde u dat u vanuit Moskou met een vrachtwagen via Belarus, Polen en Duitsland naar België bent gereisd. U bevond zich samen met een andere vrouw in de laadruimte van een geladen vrachtwagen en zou zonder problemen in België zijn geraakt. De vrachtwagen werd onderweg wel gecontroleerd door met stokken op de zijkanten te slaan, maar zelf werd u nooit gecontroleerd en dus ook niet ontdekt (p. 16-17).

Deze verklaring is echter weinig aannemelijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat in Polen alle transport, ook vrachtwagens, twee maal gecontroleerd worden. Voor geladen vrachtwagens wordt hierbij gebruik gemaakt van micro-search, waarmee de hartslag van personen of dieren die zich eventueel in de vrachtwagen bevinden gegarandeerd gedetecteerd wordt.

Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u zonder ontdekt te worden de Poolse grenscontroles zijn gepasseerd. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p. 18), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder in het gedrang.

Er dient tot slot nog opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels bestaan over de authenticiteit van een aantal documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag voorlegde.

Zo legde u onder andere een convocatie op uw eigen naam en een op naam van uw zoon R. (...) voor alsook een bewijs met betrekking tot de klacht die door uw zoon R. (...) na zijn aanhouding en mishandeling bij de politie werd ingediend.

Wat de convocatie op naam van uw zoon betreft, vertelde u meermaals dat deze convocatie door de wijkagent afgeleverd werd (CGVS, p. 11 en 24).

Op de convocatie zelf staat met betrekking tot de afleveringswijze ervan echter vermeld dat de convocatie per post werd opgestuurd. Bovendien ontbreekt in de linkerbovenhoek ook de benaming en het adres van de uitreikingsinstantie. Aangaande de convocatie op uw naam dient er eveneens op gewezen te worden dat de benaming en het adres van de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt. Daarnaast staat op deze convocatie nergens vermeld in welke hoedanigheid of in het kader van welke zaak u zich diende aan te melden.

Beide convocaties dateren bovendien van voor uw vertrek uit Tsjetsjenië, zodat u ze reeds eerder had kunnen voorleggen, wat u echter niet deed. U stelde namelijk uitdrukkelijk dat u deze documenten uitsluitend op aanraden van uw sociaal-assistente naar België had laten opsturen (CGVS, p. 12-13). Ook over de authenticiteit van het voorgelegde bewijs in verband met de klacht die uw zoon na zijn vasthouding en mishandeling indiende bij de politie en het gerechtelijk onderzoek dat naar aanleiding daarvan door het parket werd opgestart, bestaan ernstige twijfels.

Met betrekking tot dit attest verklaarde u immers dat u uw familieleden opbelde op aanraden van uw sociaal-assistente in België en zij vervolgens dit bewijs gingen afhalen (CGVS, p. 12). Zij gingen dit bewijs dus afhalen nadat u reeds in België aangekomen was en asiel aangevraagd had, wat u deed op 9 juni 2010. Merkwaardig genoeg staat dit attest echter op datum van 24 november 2009. Het dateert met andere woorden dus nog van voor uw vertrek uit Tsjetsjenië. Dit roept ernstige vragen op over de authenticiteit van het attest.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt bovendien dat in Tsjetsjenië iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het attest over gezinssamenstelling dat u voorlegde dateert van 24 juni 2010 en is gericht aan uw zoon R. M. (...) (O.V. 6.544.370). Op dat ogenblik was uw zoon echter al meer dan een half jaar in België.

Het feit dat démarches werden ondernomen om dit attest bij de hiertoe bevoegde autoriteiten in Grozny te verkrijgen, waardoor uw zoon de aandacht trok op zijn persoon, tast de beweerde vrees die uw zoon (en uzelf) beweerden te koesteren ten aanzien van diezelfde autoriteiten nog verder aan.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een gelegaliseerde kopie van de eerste pagina van uw binnenlands paspoort, een attest van de ambulance, uw huwelijksakte en 3 getuigenissen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

De gelegaliseerde kopie van de eerste pagina van uw binnenlands paspoort alsook uw huwelijksakte bevatten uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. Uit het attest van de ambulance blijkt dat u op 15 mei om 11.45 u door ambulanciers van de spoedafdeling van Grozny bezocht werd en zij u medicijnen toedienden. Zij stelden vast dat u last had van een algemeen angstgevoel en leed aan arteriële hypertonie. Dit attest vermeldt evenwel niets over de oorzaak van de vastgestelde medische klachten.

Wat de drie voorgelegde getuigenissen betreft, een van uw oom en twee van uw buurvrouwen, dient opgemerkt te worden dat hieraan geen objectieve waarde gehecht kan worden. De getuigenis van uw oom is trouwens ook niet gedateerd. Het is bovendien opvallend dat twee van de drie getuigen/briefschrijvers vermelden dat ze tijdelijk op uw adres, namelijk de Bulvar Dudajev nr. 14 wonen, terwijl uit de kopie van het binnenlands paspoort dat ze aan hun brief toevoegden blijkt dat 4 ze in het dorp Chechen-Aul ingeschreven staan.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat ik ten aanzien van uw zoon, R. M. (...) (O.V. 6.544.370), eveneens een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

1.3. De commissaris-generaal weigert verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 16 november 2011 een schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 3 EVRM.

Waar de bestreden beslissing er van uitgaat dat de man van verzoekster in 2008 door een dronken buurman werd omgebracht, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal zich hier leent tot interpretatie van een informatie terwijl zijn beslissing normaliter op objectieve elementen moet steunen. Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal niet tot het besluit kan komen dat haar man in 2008 vermoord werd door een dronken buurman, enkel omwille van het feit dat de CEDOCA informatie verwijst naar een man met dezelfde initialen als haar man en die in de Pougatchovastraat gewoond heeft. Verzoekster benadrukt dat de commissaris-generaal de asielaanvragen met de nodige zorgvuldigheid moet behandelen, wat inhoudt dat hij ten minste haar verklaringen met die van haar zoon had moeten vergelijken.

Verzoekster herhaalt dat haar familie als tegenstander van de autoriteiten wordt beschouwd en om deze reden wordt bedreigd. Zij stelt dat haar zoon R. dezelfde asielmotieven heeft ingeroepen als zij en er geen tegenstrijdigheden werden genoteerd.

Volgens verzoekster zijn de grenscontroles aan de buitengrens van de Schengenzone gemakkelijk te omzeilen getuige de duizenden vreemdelingen die elk jaar de Europese grenzen overschrijden.

Zij voert aan dat een grens onmogelijk hermetisch gesloten kan zijn zodat het volgens haar dan ook absoluut niet uitgesloten is dat zij zonder problemen in Europa is aangekomen.

Waar de commissaris-generaal de authenticiteit van de door verzoekster neergelegde documenten in twijfel trekt, blijft verzoekster bij haar verklaring dat zij de convocaties van de wijkagent heeft gekregen. Verzoekster stelt dat het niet uitgesloten is dat de convocaties per post naar de wijkagent werd opgestuurd, aangezien vaststaat dat het document per post werd opgestuurd maar de bestemming niet vermeldt. Verzoekster laat gelden dat het ook niet merkwaardig is dat de convocaties niet vermeldt over welke zaak het handelt, gezien de situatie in Tsjetsjenië en de manier van handelen van de autoriteiten aldaar.

Verzoekster voegt er aan toe dat het feit dat iedereen in Tsjetsjenië tegen betaling van ambtenaren documenten kan krijgen, voor de commissaris-generaal geen reden mag uitmaken om deze zonder onderzoek van de hand te wijzen. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad en naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen.

Verzoekster laat ook gelden dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de reële situatie in Tsjetsjenië nog steeds niet is verbeterd en voert aan dat de rapporten betreffende Tsjetsjenië, niet toelaten te oordelen dat er sprake is van een duurzame vrede. Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Europees Hof van Justitie, naar verscheidene rapporten over de noordelijke Kaukasus en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoekster stelt uit een samenlezing van deze informatie te moeten besluiten dat een verbetering van de situatie in de Noordelijke Kaukasus volledig uitblijft.

Verzoekster vraagt dat van haar de status van vluchteling wordt erkend of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. In ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet, ziet de Raad niet in hoe dit artikel geschonden zou zijn aangezien dit enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. De bestreden beslissing werd door de commissaris-generaal genomen in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6, §1, 1° van voormelde wet.

Daarenboven toont verzoekster in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid.

Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoekster doorheen haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en van het Europees Hof van Justitie, onderstreept de Raad dat de aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat de verzoekende partijen er niet op kunnen steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 15 februari 2005, nr. 140.700; RvS 24 mei 2005, nr. 144.825; RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.7. Waar verzoekster daarnaast verwijst naar tal van algemene rapporten over en/of de algemene situatie in haar land van herkomst, antwoordt de Raad dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas heeft besloten.

Zo werd door de diensten van de commissaris-generaal informatie teruggevonden dat een persoon met dezelfde familienaam en met dezelfde initialen (voornaam en patroniem) als de echtgenoot van verzoekster op 16 december 2008 werd omgebracht door een dronken buurman in de Pugatsjovastraat nr. 184 in de Staropromyslovskijwijk van Grozny, nota bene het adres dat verzoekster tijdens haar verhoor op 3 februari 2011 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 5) had opgegeven als adres waar zij met haar man -tot zijn voorgehouden verdwijning op 14 december 2001- had samengewoond.

Deze vaststelling gevoegd bij de bevinding (zie de bestreden beslissing) dat *“Bovendien werd na grondig opzoekingswerk door CEDOCA, de documentatiedienst van de Belgische asielinstanties, geen informatie teruggevonden over de verdwijning van uw man”*, én de vaststelling van afwezigheid in hoofde van verzoekster, van enig document omtrent zijn verdwijning niettegenstaande volgens haar verklaringen (zie voormeld verhoorblad, p. 6) familieleden van haar man bij verschillende instanties en mensenrechtenorganisaties démarches hebben ondernomen om hem proberen terug te vinden, maakt volgens de Raad het bewijs uit dat de verklaringen van verzoekster omtrent de verdwijning van haar man duidelijk onwaar zijn.

Deze vaststelling omtrent hét kernelement in het asielrelaas van verzoekster, volstaat om het als ongeloofwaardig af te wijzen. De aansluiting van haar zoon R. bij de rebellen die verzoekster in verband brengt met de mogelijke verdwijning van zijn vader -haar man- én de voorgehouden daaruit vloeiende moeilijkheden worden daardoor ook van hun geloofwaardigheid ontdaan.

Wat betreft de bijgebrachte convocatie wijst de Raad er nog op dat documenten een geloofwaardig relaas vermogen te ondersteunen maar niet in staat zijn een ongeloofwaardig relaas, geloofwaardig te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van de vreemdelingenwet.

Er is derhalve geen schending van artikel 3 EVRM aangetoond.

De Raad deelt onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het besluit van de commissaris-generaal dat *“Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c. van de Vreemdelingenwet.”*

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.9. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 3 februari 2011 op het Commissariaat-generaal met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en in bijzijn van haar advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.10. De Raad is van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE